

по вестниците все за нея се вести:
тамъ станалъ бой, а тамъ до кракъ ги ужъ избили,
ама до кракъ! . . . А тамъ отново се вестили . . .

Какви, какви нещешъ . . . На думата си пакъ
да дойда: Надвечеръ, кажи го ти, по мракъ
наминахме у тяхъ. Широка, гола стая,
и две свещи горѣтъ. Окото ми се смая
отъ първи пътъ: книжа натрупано навредъ,
събрани сякаше що е било по светъ!

Съ една речъ — мракъ! Въ мрака ума ти да се слыше...

А самъ край масата приседналъ той и пише,
замисленъ нешо си, унесенъ. Часъ и два,
кажи го, ние тамъ се бавихме. Това
и онова, така отъ дума та на дума,
било за въ работа, било саде за глума —
и до Хаджията дойдохме напосконъ . . .

А всяка дума — на! не дума — милионъ . . .

Ний само зяпахме съ покойний Попъ Обрейка . . .

— Не тамъ е гъдела, тъй Дядо ви Славейко
започна: — много ний ще има да търпимъ!

Да се отнай-напредъ черковно уредимъ,
па съ Божя воля . . . То отъ гърци като хване,
на гърци няма я до край да си остане!

Школийото се влече подиръ черковний пешъ,
а презъ школийото му е правия вървежъ:
кога народътъ се духовно окопити,
ще знай на чело самъ свобода да накити . . .

И тая, санкимъ, то не трябва ний отъ умъ
да я изпускаме, не, не! — но излека, безъ шумъ
да се подкарва тя, безъ много да се дрънка
да си върви — и то отвътре, не отвънка . . .

Хаджията ли билъ, или пъкъ другъ юнакъ,
Отвънъ ли дойде — зла съдба ще има пакъ.

И вие знаете че приказка си има —
калето не отвънъ, отвътре се презима!“ —

Самодоволень че речъта си тъй разви

М. К. — а как хитра!
какви оти хиледи
да кажа хиледи не му да хиле!